

Eva Hierteis

A szél és a bűvölet barátsága

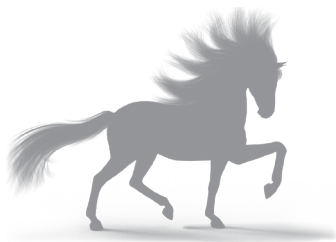
Bente Schlick illusztrációival

Fordította: Izsó Zita

SCOLAR **KID**

Tartalom

Gyors, mint a szélvész	7
Ébredés az éjszaka közepén	16
Éjszakai látogatók	27
Mint valami börtönben	32
Kiszagolt barátság	44
Rejtélyes lovasok	57
Tűzzellemek és füsttrollok	65
A meggyőzés művészete	72
Tisztára mosott titok	81
Út a Gyöngy-öbölbe	89
Egy szív és egy lélek	100
Megvagy!	105

A Bergin árnyékában	113
Riadó!	119
Valóságos csoda	127
Luna titka	132
Hol lehet Gyümölcs?	142
Vihar előtti csönd	152
A jel	160
Az égi híd	172
Jun kakaót készít, és mindent tisztáz	183
Szenzáció	190
A nagy futam	197

Gyors, mint a szélvész

Anila felült a lovára, és a hajába kötött tengerkék kendő felé nyúlt. Egy pillanatig teljes csend uralkodott a parton, mintha a szél is visszafojtotta volna a lélegzetét, hogy kívárra, mi fog történni. Nilla, ahogy mindenki hívta, egy pillanatig habozott. Tényleg nincs más választása? De a legjobb barátjának, Tommónak aznap nem volt ideje versenyezni vele. Neki pedig mindenképp edzenie kellett. Így csak a szélre számíthatott – ő lett a versenytársa.

Nilla levette a kendőjét, és sötét fürtjei máris az arca körül gomolyogtak. Megrázta a fejét, így még kócosabb lett a haja. Aztán előrehajolt, karját lova nyaka köré fonta, és orrát a sörényébe nyomta. Szíve nagyot dobbant az izgalomtól – úgy érezte, mintha ő maga lenne Széltáncos.

Érezte az állat testének melegét, az izmokat a selymes szőr alatt, az erőt, ami csak arra vár, hogy kiszabaduljon.

– Készen állsz? – suttogta a fülébe, és felnevetett, mert a ló sörénye csiklandozta az orrát. A csődör izgatottan topogni kezdett, szinte táncot járt. Türelmetlenül rángatta a kantárt.

Nilla még utoljára körülnézett, hogy megbizonyosodjon arról, nem figyeli senki. Tekintete végigvándorolt a tengerpart sötét szikláin, ahol a sárkányfák meghajoltak a szélben, s az ég felé nyújtották ágaikat, mintha csak bele akarnának kapaszkodni a felhőkbe.

De várjunk csak! Nem suhant el egy árnyék az egyik fa mögött? Az utóbbi időben Nilla úgy érezte, figyelik. York, egy falubeli fiú mostanában valósággal szemmel tartotta. Nyilvánvalóan vetélytársnak tekintette a néhány hét múlva esedékes nagy lovasversenyen.

Nilla tekintete végigfutott a fason. Még a tengert is végigpásztázta, ahol a hullámok a vízből kiemelkedő sziklákat nyaldosták.

Nem, egy lélek sincs ott. Csak ő és a lova meg a fejük felett rikoltozó sirályok. Nilla megrázta a fejét. Valószínűleg csak túlságosan félt attól, hogy meglátják.

Nilla kihúzta magát. Széltáncos hegyezni kezdte a fülét, és felhorkantott. Ménjével nagyon jól megértették egymást. A ló erős, játékos és fáradhatatlan volt, mint maga a szél.

Ebből a szempontból nagyon hasonlított egymásra a sötét hajú lány és a világos szőrű ló. Széltáncos volt a legjobb barát, akit Nilla csak el tudott képzelni. Gyönyörű volt, és okos. Néha meggondolatlan és keményfejű. De rendíthetetlenül hűséges. Ez a vidék, Maolis egy mindentől távoli, szélfútt sziget volt, egy vulkanikus földdarab, amit a szél és a hullámok uraltak. Itt a ló és az ember nemcsak a legjobb barátságban éltek, hanem lelki társként is, s születésüktől fogva elválaszthatatlanok voltak. Itt mindenkinek megvolt a maga lova, és minden lónak a maga embere. Széltáncostól távol Nilla mindennek csak a felét tudta érezni. Minden csak félig volt szép. Félig járta át a boldogság, az életöröm.

– Akkor hát rajta! – kiáltotta Nilla, és eldobta a kendőjét.

A szél azonnal kikapta a kezéből, és a magasba lendítette. Nilla egy pillanatig azt hitte, leesik a kendő a földre, de aztán egy szélökés elsodorta a part felé. Ahhoz, hogy Széltáncos vágtazni kezdjen a kendő után, csak gyengéden meg kellett nyomnia combjával az oldalát. A ló vadul kergetni kezdte a kendőt, ami egyre feljebb és feljebb lebbent a levegőben. Széltáncos patái alól finom fekete homok szállt fel a köves talajon.

– Fuss! Fuss, mint a szél! – biztatta a lovát Nilla. Ő és Széltáncos is tisztában volt azzal, hogy nem lett volna

szabad ezt csinálniuk. De annyira élvezték! Nilla érezte, hogy a szél is nagyon jól érzi magát. Sötétkék ragyogás uralkodott a levegőben, a következő szellőkés viszont vidám halvány rózsaszínné színezte az eget. Tilos volt versenyre hívni a szelet, ezt a teremtésre és pusztításra is képes hatalmas felhőlapátolót, esőhozót, zivatar- és árvízidézőt. Mert kiszámíthatatlan volt, mint egy rosszkedvű gyerek, főleg azok számára, akik nem tudták, hogyan kell kihasználni az erejét. Ezért akadtak olyan emberek, mint Jun mester, akik meg tudták nyugtatni, mielőtt nagyobb kárt okozott volna.

De Nilla soha nem félt a széltől. Amikor vadul fújt a falu utcáin, az az érzése támadt, hogy dalt dúdol neki. Mikor megzörgette a házuk ablaktábláit, és megrángatta a fák ágait, úgy hangzott, mintha játszani hívná. Mint ma. És amikor a hajába kapott, az olyan volt, mint a simogatás – heves, de szeretetteljes.

Most azonban vad ibolyaszíne lett, és úgy csapkodta a fürtöket Nilla arcába, hogy a lány alig látott valamit.

– Gyorsabban, gyorsabban! – sürgette Széltáncost, de egy szellőkés kitepte a szavakat a szájából. Bár az ezüstszürke mén mindent beleadott, a távolság közte és Nilla kendője között egyre nőtt. De a lány tovább hajtotta előre. Érezte, hogy Széltáncos izmai dolgoznak. Érezte az arcába

csapódó vízpermetet. Már nem hallotta a paták zaját, csak a szíve dobogását, Széltáncos horkantását és a fülébe süvítő szelet. Olyan volt, mintha mindjárt felszállnának a levegőbe.

Legszívesebben széttárta volna a karját. Ehelyett előre összpontosított, ahol a kendő megcsavarodott és megfordult

a levegőben. Hirtelen nagy, fekete sziklák bukkantak fel előttük.

A kendő közben mind feljebb vitorlázott.

– Utána! – kiáltotta Nilla, és Széltáncos egyre sebesebben vágtázott. A lány hozzásimult, és követte a mozdulatait. Aztán felemelkedtek, és süvíteni kezdtek a levegőben. És Nilla nemcsak képzelődött, hanem ezúttal tényleg repültek! Annyira gyönyörű volt! Nilla éppoly könnyűnek érezte magát, mint az előtte libbenő kendő. Egy pillanatra lehunyta a szemét, és elképzelte, hogy madárrá változott.

Amikor kinyitotta a szemét, a kendő épp az arca előtt repült el. Kinyújtotta a kezét, hogy elkapja, de ujjai csak a levegőt érték.

Miután átrepültek a sziklák felett, Széltáncos patái a homokban landoltak. Nilla kimerülten szuszogott. Ha nem érik utol a kendőt, az berepül a tengerbe, és örökre eltűnik. A tengerpart beszűkült előttük, és egyre közelebb értek az éles sziklákhöz. A kövekre tapadt fűcsomók szinte súrolták Nilla lábát.

A sziklák kicsit lejjebb szétváltak, és egy meredeken emelkedő ösvény kanyargott végig a parton tele kicsi, tüskés bokrokkal és apró ringatózó virágokkal, miközben a tenger hátrébb húzódott. Nillának lassítania kellett.

A mű eredeti címe: *Insel der Sturmpferde – Eine Freundschaft aus
Wind und Magie*

© 2021 by Carlsen Verlag GmbH, Hamburg, Germany
First published in Germany under the title Insel der Sturmpferde –
Eine Freundschaft aus Wind und Magie

All rights reserved
Illusztrációk © Bente Schlick
Borítógrafika: Sabine Reddig

Fordította: Izsó Zita
Hungarian translation © Izsó Zita, 2022
Hungarian edition © Scolar Kiadó, 2022
Minden jog fenntartva. A mű egyetlen részlete sem használható fel,
nem tárolható és nem sokszorosítható a kiadó előzetes
írásbeli engedélye nélkül.

Köszönjük, hogy a Scolar Kiadó könyvét választotta.
Iratkozzon fel hírlevelünkre a www.scolar.hu honlapon, vagy
keressen minket a facebook.com/scolarklub oldalon!

Scolar Kiadó, 2022
1016 Budapest, Piroska u. 13.
Telefon: +36 1 466 7648
scolar@scolar.hu; www.scolar.hu

Felelős kiadó: Érsek Nándor
Felelős szerkesztő: Illés Andrea
Tördelés: KF BookDesign Studio
Korrektor: Török Mária

ISBN 978-963-509-633-6

Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató